

Въ 1710 г. взаимното политическо положение на двѣтѣ воюющи страни било такова, че въ Нидерландия съюзниците трѣбвало и можали да дѣйствуватъ по най рѣшителенъ начинъ, съ цѣль за бой, а французитѣ — по най прѣдпазливъ начинъ, отбранително, съ цѣль да избѣгватъ боя. Но излѣзло съвсѣмъ наопаки: Марлборо и принцъ Евгений само обсаждали и взели неважнитѣ крѣпости: Дуетъ, Бетюнъ, Еръ и С.-Венанъ, постоянно се отклонявали отъ боя, а Вилларъ, напротивъ, макаръ и по слабъ, постоянно търсилъ боя! Какъ да се обясни това по отношение на принца Евгения? За негова честъ — исклучително съ изложени тѣ по горѣ причини. Но защо Вилларъ и особено Тюреннъ, и двамата хора на времето си, били обаче по независими въ мнѣнията си по отношение важността на крѣпоститѣ и съобщенията, даже въ сжщата тѣзи Нидерландия? Ако тѣ и да началствували надъ еднородни французски армии, то отъ друга страна и тѣ се намирали въ пълна зависимость отъ Людовика XIV и неговитѣ военни министри, които се намирали подъ още по силното влияние на лѣжовнитѣ военни понятия и прѣдразсждѣци на времето си. Съ една дума — принцъ Евгений въ Нидерландия билъ като че ли съвсѣмъ другъ полководецъ, отколкото какъвто го видѣхме въ Унгария — явление странно и загадка трудно разрѣшима.

Похода въ 1711 г. билъ най нищожния и всичкия му резултатъ се ограничилъ съ вземанieto на Бушенъ отъ съюзниците. Принцъ Евгений не участвувалъ въ него, тъй като, по случай смъртта на императора Иосифа I въ априлий и избора на приемника му, трѣбвало да извърши нѣколко пжтешествия, а послѣ да събере отъ Фландрия единъ

корпусъ отъ 20.000 императорски войски въ етлингенскитѣ линии на срѣдний Рейнъ, за да се съедини въ тѣхъ съ 30.000 войски на вюртембергския херцогъ и съ тѣхъ да прикрива, срѣщу 22.000 французски войски на маршалитѣ д'Аркуръ и Бекзонъ, Франкфуртъ — мѣстото на събиранieto на императорския сеймъ и избора на императора. Макаръ въ края на августъ принцъ Евгений съ часть отъ силитѣ и да прѣминалъ въ Шпейеръ прѣзъ Рейнъ, но никакви военни дѣйствия вслѣдствие на това не произлѣзли. Марлборо дѣйствувалъ въ Фландрия самъ, но, вслѣдствие промѣненieto на министерството въ Англия, не само че билъ повиканъ назадъ, но даже и обвиненъ и отъ тогава слѣзълъ отъ политическото поприще, а Англия явно склонила на миръ съ Франция и сключила вече прѣдварителнитѣ му условия.

Въ 1712 г. принцъ Евгений всѣкакъ се трудилъ да забави прѣговоритѣ между Англия и Франция, да склони холландскитѣ генералници на страната на новия императоръ Карла VI и да попълни и усили императорската армия въ Фландрия. По всички причини и обстоятелства той виждалъ необходимостта да дѣйствува по най рѣшителенъ настѣпателенъ начинъ, и императора му заповѣдалъ сжщото, и обстоятелствата особено му благоприятствували, тъй като главното начальство надъ съюзната армия било повѣрено, вмѣсто на Марлборо, нему, и съюзниците, като владѣяли вече въ Фландрия 13 крѣпости и укрѣпени градове, можали безпрѣпятственно и лесно да влѣзатъ въ французскитѣ области Артуа и Пикардия, да взематъ Булонъ и Кале и да даджтъ на войната рѣшителенъ обратъ. Но, въпрѣки всичко това, принцъ Евгений — странно нѣщо!